

8. De aorist [deel 2]

Voor de pauze heb ik een inleiding gehouden over de aoristus. Misschien zegt u wel: ‘Dat was wel een erg lange inleiding.’

Dat is waar.

Maar ik denk dat het goed is, dat u begrijpt, dat wat ik u vanavond vertel, niet alleen theorie is, maar dat het ook praktijk is.

Dat de aoristus het leven zelf is.

Dat de aoristus bij uitstek geschikt is om uw geloof op te bouwen.

Want de aorist is de tijdsvorm, die *God* gebruikt om de *tijdloosheid van Zijn handelen* aan te geven.

We gaan dat nu in alle rust bespreken.

Wat voor bewijs hebben we dan, dat de aorist vertaald moet worden met de onbepaalde tijd?

Dat de aorist tijdloos is?

We hebben daarvoor drie bewijzen.

Als eerste de betekenis van het woord ‘aorist’.

Het is het woord dat de Grieken zelf gebruikten voor deze tijdsvorm: ‘*aoristos*’.

En wie wisten het nu beter dan de mensen die deze taal destijds spraken?

Wat betekent het woord ‘aorist’ dan?

Dit woord bestaat uit het element *-a-*, dat ‘niet’ of ‘zonder’ betekent.

Dan heb je het element *-or-*, dat ‘zien’ betekent.

In de woordvorm ‘*orizō*’ is dat: ‘doen zien’, of ‘bepalen’.

In het Nederlands kennen wij het woord ‘horizon’, dat van dit Griekse woord ‘*orizō*’ is afgeleid.

De horizon geeft de begrenzing aan van wat wij kunnen zien.

Dus kunnen we zeggen dat ‘*a-orizō*’ ‘zonder horizon’ betekent.

Of anders gezegd ‘zonder bepaaldheid’, ‘onbepaald’.

Het woord ‘aoristus’ betekent dus ‘onbepaalde tijd’.

Een tijd zonder grenzen.

Een aorist is dus geen tegenwoordige tijd.
Of verleden tijd.
Of toekomstige tijd.
Maar de aorist is ‘zonder tijd’.
Een onbepaalde tijd.
Dat is de betekenis van het woord ‘aorist’.
Dat is het eerste bewijs.

Het tweede bewijs is de vorm van het woord.
We kijken eerst naar het woord ‘*kaleō*’, ‘ik ben aan het roepen’.
Of: ‘ik ben roepende’ (weet je wel, in de woestijn ...).
Dat is de eigenlijke ‘onvoltooid tegenwoordige tijd’.
De onvoltooid tegenwoordige tijd is: ‘ik ben aan het spreken’.
En ik ben nu, op dit moment, nog niet opgehouden met spreken.
Dat is dus onvoltooid.

Dan kijken we naar het woord ‘*ekalon*’.
‘*Ekalon*’, dat is het werkwoord ‘*kaleō*’ met het voorvoegsel ‘*e*’.
De ‘*e*’ is het kenmerk van de verleden tijd.
Dus: ‘ik riep’.

Dan kijken we naar het woord: ‘*kalesō*’.
Hier zie je in het midden van het werkwoord ‘*kaleō*’ een
verbindingsletter ‘*s*’ staan.
Dat is het kenmerk van de toekomstige tijd.
Dus: ‘ik zal roepen’.

Dat wil dus zeggen: van het werkwoord ‘*kaleō*’, en natuurlijk
ook van de andere werkwoorden in de Griekse taal, krijg je een
voorvoegsel ‘*e*’ voor de verleden tijd, en de verbindingsletter
(‘*s*’), in het midden van een werkwoordsvorm, voor de
toekomstige tijd.
Samengevat: ‘*ekalon*’, de verleden tijd; ‘*kaleō*’, de tegenwoordige
tijd; en ‘*kalesō*’, de toekomstige tijd.
Dus de aorist ‘*ekalesa*’, heeft zowel de kenmerken van de
verleden tijd (de ‘*e*’), de tegenwoordige tijd (*kale*-) en de
toekomstige tijd (de ‘*s*’).
Ziet u dat?
De aorist is dus eigenlijk een ‘verleden-heden-toekomstige’ tijd.

Oftewel: een onbepaalde tijd.
Een tijd zonder grenzen.
Tijdloos.

Dit lijkt moeilijk in het Nederlands over te brengen.
Maar dat is niet zo.
Als je je maar realiseert dat onze *zogenaamde* onvoltooid tegenwoordige tijd eigenlijk een ‘aorist’ is.
Ik zal u een voorbeeld geven.
Stel, u zit met uw vrouw bij de haard.
Uw vrouw maakt een kruiswoordpuzzel.
En u leest de Schriften. [*gelach in de zaal*]
Nee, ik bedoel hier niets mee, zusters.
Het kan ook andersom.
Ik geef alleen maar even een voorbeeld ...

En plotseling blaft de hond.
En dan zegt u: ‘Hé, de hond blaft.’
Nou, die waarneming, die uitspraak: ‘de hond blaft’, dat is in de klassieke Nederlandse grammatica de opvatting van de onvoltooid tegenwoordige tijd.
Zo net blafte de hond nog niet, maar nu is hij aan het blaffen.
Let op.
Dat: ‘de hond is aan het blaffen’, dát is eigenlijk de onvoltooid tegenwoordige tijd.
Wij zeggen dat zo in ons dagelijks taalgebruik.

En dan zegt uw vrouw tegen u: ‘Ga even naar de achterdeur, ik denk dat de kinderen er zijn.’
En u gaat naar de achterdeur, en inderdaad (uw vrouw heeft zoals altijd gelijk), de kinderen zijn er.
U laat de kinderen binnen, u gaat terug naar de haard en u ziet dat uw vrouw enigszins ontstemd is, want de hond blafte zo hard.
U zegt dan vergoelijkend: ‘Een hond blaft nu eenmaal.’

Die uitspraak: ‘een hond blaft nu eenmaal’, dát is een aorist.
Want honden blaften honderd jaar geleden, duizend jaar geleden.

Ze blaffen nu.
En over honderd jaar blaffen honden nog.
Dat is nu eenmaal een eigenschap van het dier.
De scheppingsorde, zullen we maar zeggen.
In feite zou u raar opkijken als uw hond plotseling zou beginnen te miauwen.
Want dan zou uw hond een kat zijn.
Toch?

Die *constatering* dus, 'de hond blaft', dat is een aorist.
En als ik zeg: '2 keer 2 is 4', dan is dat ook een aorist.
Waarom?
Gisteren was 2 keer 2 geen 5.
En morgen is 2 keer 2 geen 6.
Want 2 keer 2 is 4.
Dat is een *feit*.

Als ik zeg: 'Ik roep God aan'.
Dan negeer ik de tijd.
Want ik bedoel, dat ik Hem al jaren aanroep.
Dat ik Hem nog steeds aanroep.
En dat ik van plan ben om Hem ook in de toekomst aan te roepen.
Dat wil zeggen: ik roep God aan en niet mijn voorouders.
Zoals sommige stammen in Afrika of Nieuw Guinea dat doen.
Snapt u?
Ik benoem een *feit*.
Ik laat het begrip 'tijd' helemaal buiten beschouwing.
Dat is een 'aorist'.

Zullen we een aantal aoristen gaan bekijken?
U heeft die waarschijnlijk nog nooit gezien.
Daar gaat u vanavond dan kennis mee maken.
We gaan eerst naar Johannes 3:16.
Een van de bekendste verzen uit de bijbel.
En ook een van de minst begrepen, als ik zo vrij mag zijn ...

Eerst de vertaling (van het NBG):

“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft ...”

Zoals u ziet, staan er in onze vertaling twee *voltooide* tijden. ‘Heeft gehad’ en ‘heeft gegeven’.

Voltooide tijden hebben een dubbele bodem.

Het spreekt van het verleden.

Maar met de vraag: ‘Wanneer?’

De vraag zou dan moeten zijn: ‘Wanneer heeft God de wereld dan liefgehad?’

En dan is het antwoord natuurlijk: ‘Toen Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.’

Dat is dan opnieuw een voltooid tegenwoordige tijd.

Dan rijst de vraag weer: ‘Wanneer heeft Hij zijn eniggeboren Zoon dan gegeven?’

Toen zijn Zoon in Bethlehem geboren werd?

Of toen Hij aan het kruis stierf?

Of, zoals sommige theologen zeggen: ‘van eeuwigheid af’?

Allemaal heel knappe redeneringen.

Maar als er een Bereeër langs komt, dan zegt deze: ‘Mag ik eerst even de Schriften nagaan, of deze dingen wel zo zijn?’

En wat zie je dan?

Dat er in de grondtekst, in het Grieks, staat: ‘*ēgapēsen*’ (Hij heeft lief) en ‘*edōken*’ (Hij geeft), twee aoristen.

Niet: ‘Hij heeft liefgehad’: ‘*ēgapēken*’.

Maar een aorist: ‘*ēgapēsen*’: ‘Hij heeft lief’.

Het woord ‘*edōken*’ is volgens de grammatici een *irregulaire* aorist (vanwege de k), maar nog steeds een *aorist*, dus: ‘Hij geeft’.

Weet u, uw geloof is niet gebaseerd op gebeurtenissen uit het verleden.

Uw geloof is gebaseerd op *feiten*.

God zegt: ‘Ik heb de wereld lief’.

Punt.

En daarom geef ik mijn eniggeboren Zoon.

Punt.

Twee *feiten*.

En, omdat u een onderdeel van die wereld bent, heeft God ook ú lief.

Hij geeft zijn eniggeboren Zoon aan u.

Dat is een *feit*.

Net zo zeker als 2 keer 2 vier is.

Mijn vrouw zegt wel eens tegen mij: 'Ik gelóóf niet dat God bestaat, God bestáát gewoon. Net zo zeker als de zon opgaat.'

Voor haar is het gegeven, dat God bestaat, een aorist.

Een feit.

En een feit hoef je niet te bewijzen.

Het is gewoon zo.

Je hoeft niet te bewijzen dat God van je houdt.

Want God houdt van je.

Dat is een feit.

En als je dat hoort, dan hoef je alleen maar te zeggen: 'Ja, dat is zo.'

En dan ben je een kind van God.

Sommige mensen doen heel moeilijk over hun geloof.

Dan zeggen ze tegen mij: 'Ik weet niet of ik dat wel geloven kan, hoor, dat God van mij houdt.'

Kijk, als ik tegen u zeg: '2 keer 2 is 4', dan zegt u ook niet tegen mij: 'Ja, ik weet niet, of ik dat wel geloven kan, hoor, dat 2 keer 2 vier is.'

Nee, u zegt: 'Natuurlijk, 2 keer 2 is gewoon 4.'

Dus, als ik tegen u zeg: 'God zegt in Johannes 3:16 – Ik heb je lief, en Ik geef je mijn Zoon.'

Dan noem ik u twee *feiten*.

Dan *is* dat gewoon zo.

Dan zegt u opgelucht: 'Inderdaad.'

En als u: 'inderdaad' zegt, dan is dat hetzelfde als 'amen'.

Nou, dan bent u een kind van God.

Zo simpel is het.

Nog een tekst.

Romeinen 8:30.

Ik geef eerst de tekst in het Grieks.

We doen het rustig aan.

Ik citeer, en kijk goed naar de Griekse woordvormen.

“hous de *proōrisen*
toutous kai *ekalesen*
kai hous *ekalesen*
toutous kai *edikaiōsen*
hous de *edikaiōsen*
toutous kai *edoxasen*”

Daar staat, volgens het NBG:

‘... en die Hij tevoren *bestemd heeft* (proōrisen)
dezen *heeft* Hij ook *geroepen* (ekalesen)
en die Hij *geroepen heeft* (ekalesen)
dezen *heeft* Hij ook *gerechtvaardigd* (edikaiōsen)
en die Hij *gerechtvaardigd heeft* (edikaiōsen)
dezen *heeft* Hij ook *verheerlijkt* (edoxasen).’

Maar dat staat er dus niet.

Dat wil ik even nadrukkelijk zeggen.

Want stel, dat dit er zou staan, dan is het onzin.

Vrome onzin.

Maar: onzin.

Waarom?

Alleen al dat laatste woord: ‘*edoxasen*’.

Volgens het NBG: ‘dezen *heeft* Hij ook *verheerlijkt*.’

Zijn wij al verheerlijkt?

Nee, wij zijn nog niet verheerlijkt.

Kan niet.

Ik zal u vertellen, waarom dit niet kan.

Alsof God ons al verheerlijkt zou hebben.

Paulus zegt in 1 Korintiërs 15: “... hoe komen sommigen onder u ertoe te zeggen, dat er geen opstanding der doden is?”

En in 2 Timoteüs 2:18: “... die uit het spoor der waarheid geraakt zijn met hun bewering, dat de opstanding reeds heeft plaatsgehad, waardoor zij het geloof van sommigen afbreken.”

Ja?

Daar gaat Paulus enorm op door.

Hij maakt zich daar erg kwaad over.

Als je dus zegt dat de verheerlijking al heeft plaatsgehad, dan dwaal je.

Want de opstanding brengt, volgens 1 Tessalonicenzen 4:15-17 en Filippenzen 3:20-21, de verheerlijking.

Heeft de opstanding al plaatsgevonden?

Nee.

Nou, dan heeft de verheerlijking ook nog niet plaatsgevonden.

‘Heeft verheerlijkt’ kan gewoon niet.

Dat ‘heeft verheerlijkt’ is voltooide tijd.

In onze vertaling van het NBG.

En in de Statenvertaling.

En in alle andere vertalingen in de wereld.

Ze hebben allemaal: ‘heeft verheerlijkt.’

Waarom hebben die vertalers dat gedaan?

Daar kan ik een heel lang verhaal over houden, maar ik ga u zeggen wat er wèl moet staan.

Dat is veel interessanter.

Weet u wat er staat?

“... die Hij *voorbestedt* (aorist),
dezen *roept* Hij (aorist)
en die Hij *roept* (aorist),
dezen *rechtvaardigt* Hij (aorist)
en die Hij *rechtvaardigt* (aorist),
die *verheerlijkt* Hij (aorist).”

Ik zal u zeggen, hier hoeft u niets aan uit te leggen.

Als je gewoon zegt, wat er staat, dan vallen alle problemen weg.

Want die Hij voorbestemt, ja, die roept Hij ook.

En die Hij roept, die rechtvaardigt Hij ook.

En die Hij rechtvaardigt, die verheerlijkt Hij ook.

Dus: God bestemt tevoren: een aorist, een *feit*.

En die God voorbestemt, die roept Hij: een aorist, een *feit*.

En die God roept, die rechtvaardigt Hij: een aorist, een *feit*.
En die God rechtvaardigt, die verheerlijkt Hij: een aorist, een *feit*.

God spreekt niet over handelingen in het verleden.
God spreekt over *feiten*.

Ik ken broeders die er tegenop zien om later voor God te verschijnen.

Waarom?

Ze schamen zich.

Ze zeggen: 'Ja, mijn leven is zo'n puinhoop geweest, ik durf niet voor God te komen.'

Die broeders begrijpen Romeinen 8:30 niet.

Het is hun nooit goed uitgelegd.

Want, als u straks, zoals Romeinen 8:29-34 aangeeft, gelijkvormig aan het beeld van Zijn Zoon voor Hem verschijnt, dan roept God tegen de hemelingen: 'Kijk, daar heb je een rechtvaardige.'

En waarom zegt Hij dat?

God rechtvaardigt u.

En weet u wat dat betekent als Hij u rechtvaardigt?

Dan *verklaart* Hij u rechtvaardig.

Ten overstaan van iedereen verklaart Hij u rechtvaardig.

En dan kunt u misschien wel van uzelf vinden dat u niet rechtvaardig bent, maar wie durft Gods uitverkorenen te beschuldigen?

Als God zegt dat u rechtvaardig bent, wie zal u veroordelen?

En weet u wat er nog meer gebeurt?

Broeder Paulus spreekt daarover.

Dan komt de Heer Jezus en die geeft u, volgens 2 Timoteüs 4:8, de *lauwerkrans* van de rechtvaardigheid.

En dan kijken de hemelingen ademloos toe.

En dan zegt God tegen de hemelingen: 'Kijk, dat is nou écht een rechtvaardige.'

God verheerlijkt u.

Hij geeft u eer.

Ik zal u nog wat zeggen.
Ik heb dit al heel vaak tegen broeders gezegd.
Een van de redenen waarom wij een opstandingslichaam krijgen, is dat God u gaat verheerlijken.
En die heerlijkheid is zó groot, dat ons gewone lichaam het niet zou kunnen verdragen.
En daarom hebt u een opstandingslichaam nodig.
Want God verheerlijkt u.
En als u dat weet, waarom bent u dan bang?

Mijn dochter Annelies heeft op de laboratoriumschool gezeten.
Het vak scheikunde had haar altijd mateloos gefascineerd.
Al vanaf de middelbare school.
Want wat is het fascinerende van scheikunde?
De essentie van scheikunde is dat je een stof toevoegt aan een andere stof.
En dan krijg je een kettingreactie.
De moleculen van de ene stof binden zich aan de moleculen van de andere stof.
En dan krijg je een *onherroepelijk* proces.
Als je natrium (Na) bij chloor (Cl) voegt, krijg je onherroepelijk NaCl.
Dat was duizend jaar geleden al zo.
En dat is nu nog zo.
Dat is de scheppingsorde.
Als je die twee stoffen bij elkaar voegt, dan krijg je een onzichtbare (en een zichtbare) kettingreactie.

En weet u wat u hier in Romeinen 8:30 ziet?
Dit is een kettingreactie.
Een Goddelijke kettingreactie.
Want God zegt: 'Ik roep jou. En als ik je roep, dan rechtvaardig ik jou en dan verheerlijk ik jou.'
Een *onherroepelijke* kettingreactie.

En dan zegt u: 'Ja, daar ben ik niet zo zeker van, broeder, wat je daar zegt.'
Nou, *God* zegt het.
En als God het zegt, dan kun je er zeker van zijn, hoor.

Dat kan ik u wel vertellen.

En dan zegt u: 'Ja, maar het begint eigenlijk met het voorbestemmen. Als God je voorbestemt... Hoe weet ik nou, of ik voorbestemd ben?'

Dat is de grote vraag van onze broeders in de orthodoxe kerken: 'Ben ik uitverkoren? Ben ik voorbestemd?'

Het antwoord op die vraag is kinderlijk eenvoudig.

Dat staat in Romeinen 8:30.

Hoe weet je dat je tevoren bestemd bent?

Hoe weet je dat je uitverkoren bent?

Nou, als Hij je roept.

Want er staat: 'Wie Hij tevoren bestemt, die roept Hij.'

Dus, als Hij je roept, ben je tevoren bestemd.

Dat kan niet anders.

Dat staat er.

En dan zegt u: 'Ja, maar hoe weet je nou of je geroepen bent?'

Het antwoord is zo eenvoudig, dat het bijna komisch is.

Want hoe weet je of God je roept?

Kijk, toen je vroeger klein was, speelde je met je broertjes en zusjes op straat.

En dan riep je moeder om half zes: 'Binnen komen!'

En bleef je dan, als enige, op straat zitten, terwijl je broertjes en zusjes naar binnen gingen, omdat je niet zeker wist of je moeder je wel geroepen had?

Dat je niet zeker wist of het wel de stem van je moeder was?

Natuurlijk niet.

Je kent toch de stem van je moeder.

Of niet?

Nou, en die roept jou.

Zelfs een zebra-veulen weet uit duizenden zebra's het strepenpatroon van zijn moeder te onderscheiden.

En jij weet niet of je moeder je roept?!

Belachelijk, natuurlijk.

Natuurlijk riep je moeder je.

Samen met je broertjes en zusjes.

Zo is het met God ook.

God zegt tegen u in Johannes 3:16 'Ik heb jou lief en Ik geef je Mijn eniggeboren Zoon.'

En u hebt natuurlijk 'Amen' gezegd.

Want u wist dat het God was, die dat tegen u zei.

Nou, en als u weet dat het God is, dan heeft Hij u toch geroepen?
Of niet?

Hoe kunt u Hem dan niet horen als Hij u roept?

Snapt u dat?

Ik hoop dat u het snapt.

Als u Hem hoort, nou, dan roept Hij u.

Het is kinderlijk eenvoudig.

Want als Hij u roept, dan hoort u Hem.

En als u Hem hoort, dan roept Hij u.

Begrijpt u?

Mensen doen heel moeilijk over 'geroepen worden'.

Maar als Hij u roept, dan hoor je Hem.

En als je Hem hoort, dan roept Hij jou.

En als Hij je roept, dan begint onherroepelijk de kettingreactie.

Onherroepelijk.

Want u doet het niet, hoor.

Want *Hij* roept u.

En *Hij* rechtvaardigt u.

En *Hij* verheerlijkt u.

Wat doet u er aan?

Helemaal niks.

Dat noem je nou genade.

Wij spreken altijd over genade.

Maar dat is nou genade.

Want je hoeft niets te doen.

Je hoeft alleen maar te zeggen: 'Hé, Hij roept mij.'

Ja, Hij roept u.

En als Hij u roept, dan rechtvaardigt Hij u en verheerlijkt Hij u.

Zo simpel.

De werkwoorden in Romeinen 8:30 zijn aoristen.

En in Johannes 3:16 ook.

Onze vertalers hebben op honderden plaatsen de aorist vervangen door de onvoltooid verleden tijd of door de voltooid tegenwoordige tijd.

En ik kan u zeggen, wanneer u ooit in de Schriften de aorist ontdekt, dat u dan een heel andere bijbel krijgt.

Voor de pauze heb ik u verteld dat ik naar Amerika ging. Ik zocht een broeder op in Amerika, wegens een copyright-kwestie.

Ik had die broeder nog nooit ontmoet.

Ik had hem nog nooit gesproken.

Ik had hem nog nooit geschreven.

Ik had alleen zijn vermoedelijke adres.

En toen ging ik naar Amerika.

En ik logeerde daar bij een andere broeder, zo'n duizend kilometer verderop.

En die broeder belde op naar die broeder van het copyright, om te zeggen dat ik eraan kwam.

Ik huurde een auto en ik reed duizend kilometer naar hem toe.

En daar hadden we ons eerste contact, op het erf van zijn huis, ergens in een verlaten landstreek.

Ik hoorde in de verte de coyotes huilen.

En het geratel van ratelslangen in het lange gras.

Hoe dan ook, we stonden op het grind.

Ik stelde mij voor en hij stelde zich voor.

Ik vertelde waarvoor ik kwam.

En hij bekeek mij argwanend.

Wat ik in zijn plaats ook gedaan zou hebben.

Want mijn broeder wordt voortdurend lastig gevallen door lieden, die iets van hem of van zijn organisatie willen hebben.

En toen wij elkaar zo'n tien minuten besnuffeld hadden, begon hij opeens te stralen.

En hij zei tegen mij: 'Broeder, ken jij Johannes 3:36?'

Ik zei: 'Natuurlijk ... natuurlijk ...'

“Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; doch wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn Gods *blijft op hem.*”

Die broeder stond bijna te dansen van vreugde.

Hij zei: 'Broeder, weet je, dat "blijft op hem", dat staat niet in de aorist, nee, dat staat in de onvoltooid tegenwoordige tijd.'

En toen zei hij: 'Geweldig, hè?'

Op het grind liet hij mij zien vanuit mijn eigen geknipte en geplakte bijbel, dat er niet stond in Johannes 3:36 *emeinen* (een aorist), maar *menei* (een onvoltooid tegenwoordige tijd).

En dat '*menei*' is een *momentopname*.

Dat wil zeggen: die toorn rustte niet op hem in het verleden en zal ook niet in de toekomst op hem rusten, maar het is een voortdurende handeling *in het heden*.

Nu zegt u misschien: 'Nou, dat kan je wel zeggen, broeder, maar ...'

Broeders, als u een beetje de Schriften kent, dan weet u dat Gods toorn nooit heel lang duurt.

Om maar één vers te noemen: Psalm 30:6.

Daar staat: "... een ogenblik duurt zijn toorn, een leven lang zijn welbehagen ..."

Weet u wat *een ogenblik* is?

Een vingerknip.

En weet u hoeveel vingerknippen '*een leven lang*' is?

Dat ga ik niet voor u uitrekenen.

Miljarden vingerknippen, minstens ...

Dus Gods welbehagen is *miljarden keer langduriger* dan zijn toorn.

Kijk, die broeder in Amerika heeft Gods Woord hartstochtelijk lief.

Hij verblijdde zich over Gods Woord als iemand die een rijke buit vindt.

Hij had mij nog maar nauwelijks ontmoet.

We kenden elkaar helemaal niet.

Maar hij kon zijn mond niet houden over Johannes 3:36.

Hij zat zo vol van de Schriften, dat zijn lippen het wel móesten zeggen.

Gods Woord stroomde als levend water uit zijn binnenste.

Ik kom nog even terug op Johannes 3:16.

Onze bijbelvertalingen zeggen: “Want alzo lief heeft God de wereld gehad.”

Daar kun je hele discussies over voeren.

Vooral theologische discussies.

Ik heb pas een paar voorbeelden gehoord.

Eén van mijn broeders liet mij een internet-forum zien waar christenen breeduit hun filosofieën spuien.

Er werd een grote hoeveelheid vrome onzin over God gezegd.

Ik moest mijn heilige verontwaardiging flink in toom houden.

Anders had ik een zweep gemaakt.

En een flinke schoonmaak gehouden in dat rovershol.

Kijk, want als je zegt: ‘heeft liefgehad’, dan is dat voltooide tijd.

Dat zou betekenen dat God de wereld dus nú niet meer lief heeft.

Ja, vroeger wel.

Maar nu niet meer.

Het is voltooid.

Verleden.

Nou, dan krijg je rare dingen, hoor.

Dan gaan mensen zeggen: ‘Ja, de wereld ligt in de boze en daarom kan God de wereld niet liefhebben.’

Nou, dank je de koekoek.

In zo’n wereld zou ik niet willen leven.

En dan hoor je andere mensen instemmen en zeggen: ‘Ja, God heeft de wereld helemaal niet lief. Kijk maar eens naar de puinhoop in deze wereld.’

En binnen no-time krijg je een groot kippenhok met onverstandig kakelende mensen.

Kijk, God heeft de wereld wèl lief.

Want er staat in het Grieks ‘*ēgapēsen*’.

En dat betekent: ‘God *heeft* de wereld *lief*’.

Want: “alzo lief hééft God de wereld ...”

Er is ook een kinderversje.

En dat luidt: “Want alzo lief heeft God de wereld ...”

Keurig aoristisch vertaald.

De volwassenen hebben van Johannes 3:16 een puinhoop gemaakt.

Maar dat kinderversje spreekt de waarheid.

Kijk, en daarom staat er in Matteüs 21: “Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt Gij lof bereid ...”

We gaan verder ...

Johannes 15:9 is een heel interessante tekst: ‘Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad ...’

In de Griekse grondtekst staat hier: “kathōs ēgapēsen me ho patēr kagō ēgapēsa humas”

“kathōs ēgapēsen me ho patēr” betekent letterlijk: “zoals *heeft lief* Mij de Vader”.

God heeft op een aoristische manier lief (‘ēgapēsen’).

God heeft lief.

Onbepaald.

Zonder grenzen.

Die aorist is een garantie.

Een *absolute* garantie.

En daarom vertelde ik u voor de pauze enkele gebeurtenissen uit mijn leven.

Want die gebeurtenissen zijn een illustratie van dat het zo is.

Dit is buitengewoon belangrijk.

Want het is niet zo dat ‘God je heeft liefgehad’.

Voltooide tijd.

Verleden tijd.

Maar nu niet meer ...

Nee, Hij *hééft* je lief.

Een *feit*.

Er staat dus niet: ‘Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad ...’

Zoals de NBG hier zegt.

En ook op vele, vele andere plaatsen.

Maar de Vader ‘heeft lief’.

Natuurlijk.

Hij kan niet anders.
God heeft alleen maar lief op die manier.
Zo is Hij.

Nu kijken we naar het tweede deel van Johannes 15:9.
Daar staat: “Zoals de Vader Mij liefheeft (aorist), zo heb Ik ook jùllie lief (aorist) ...”
Er staat dus niet: ‘Gelijk de Vader Mij *heeft liefgehad, heb* ook Ik u *liefgehad*’.

En dan zegt onze Heer Jezus in de tweede helft van deze zin: “zo *heb* ook Ik jùllie *lief*”.
En wat zie je dan?
Dat de Heer Jezus op dezelfde manier liefheeft als de Vader.
Ziet u dat?
Zoals God de wereld onbepaald liefheeft.
Zoals de Vader de Zoon onbepaald liefheeft.
Zo heeft de Heer Jezus ons onbepaald lief.
Hetzelfde karakter als zijn Vader, hè?

1 Johannes 4:19.
Hier staat in onze NBG-vertaling (en Statenvertaling):
‘Wij hebben lief, omdat Hij (dat is: God) ons eerst *heeft liefgehad*.’

Dit is een vers, die veel mensen thuis op een wandtegeltje hebben hangen.
Toch?
Mooi, hè?
Absoluut niet.
Het is een vreselijke uitspraak, die ik niet voor mijn rekening zou willen nemen.
Want het is gewoon niet waar.
Wij hebben God helemaal niet lief.
Maar dat staat er ook niet.

Er staat: “hēmeis agapōmen auton hoti autos prōtos ēgapēsen hēmas”

Dat ‘*agapōmen*’, ‘wij hebben lief’(NBG), is helemaal geen onbepaalde tijd.

Het is een onvoltooid tegenwoordige tijd.

Maar God, natúúrlijk, God heeft ons onbepaald lief.

Daarom staat er ook: “*hoti autos prōtos ēgapēsen hēmas*”.

Dat Hij eerst óns liefheeft.

Aorist.

Natuurlijk.

Herken je nu Gods karakter?

Wie Hij is?

Denk nu even rustig na.

Als u, met het NBG, zegt, dat u God liefhebt, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad, dan is dat niet waar.

Want wij hebben Hem niet lief.

Wij zijn bezig met Hem lief te hebben.

Ik zeg wel eens, gekscherend: ‘Als ik mijn teen stoot, dan ben ik al weer vergeten dat ik God liefheb. Of als ik met een hamer op mijn duim sla ...’

Maar God heeft onbepaald lief.

‘*agapōmen*’, ‘wij zijn aan het liefhebben’, is onvoltooid tegenwoordige tijd.

Dat betekent gewoon: een punt des tijds.

Ingeklemd tussen het verleden (mijn vorige zin) en de toekomstige tijd (mijn volgende zin).

Ik ben bezig om God lief te hebben.

Zo lang het duurt ...

Wij kunnen alleen bezig zijn met God lief te hebben, als God het in ons hart legt.

Maar God heeft onbepaald lief.

De vertaling van het NBG geeft de betekenis van de zin dus precies andersom.

Het moet luiden: “Wij zijn bezig met Hem lief te hebben (of dat ons lukt, weten we niet), omdat Hij ons eerst liefheeft.”

En dat klinkt ons natuurlijk vreemd in de oren.

“... omdat Hij ons eerst liefheeft.”

Maar of dit vreemd klinkt, dat kan mij niet schelen.

Het gaat er niet om, of ik iets vreemd vind klinken.
Het gaat er om, wat er staat.
Daar staat dat God ons onbepaald liefheeft.
En dat wij daarom in staat zijn, om Hem een klein beetje lief te hebben.

Misschien bent u het niet eens met die laatste opmerking van mij.
Misschien vindt u wel dat u God heel erg lief hebt.
Maar let op dat u zich niet op de borst gaat lopen slaan.
Want Gods Woord is heel scherp.
Want Johannes 3:19 zegt in de Herziene Statenvertaling: ‘... en de mensen hebben de duisternis liefgehad, meer dan het licht ...’
Maar dan kijken we in de Griekse grondtekst en dan zien we het woord: ‘*ēgapēsan*’.

“kai *ēgapēsan* hoi anthropoi mallon to skotos ē to phōs”

Hé, ‘*ēgapēsan*’ is toch een aorist?
Ja.
Dat vertaal je toch met: ‘hebben lief’?
Ja.
Houd dit even vast.

Dus de vertaling van de HSV is fout.
Want er staat niet: ‘en de mensen *hebben* de duisternis *liefgehad*, meer dan het licht’.
Voltooide tijd.
Ja, vroeger hadden de mensen de duisternis meer lief dan het licht.
Dus gelukkig nu niet meer.
Had je gedacht.
Er staat: “... de mensen *hebben* de duisternis meer *lief* dan het licht ...”
Onbepaalde tijd.
Net zoals Gods liefde onbepaald is.
Gods liefde is een *feit*.
Zo heeft de mens de duisternis meer lief dan het licht.
Dat is ook een *feit*.

Want 'ēgapēsan' is een aorist.

Misschien vindt u dit geen prettige tekst.
En de conclusie nog minder.
Maar het is Gods waardeoordeel over ons.
God is messcherp.
Hij zegt: 'Het is een *feit* dat de mensen de duisternis meer liefhebben dan het licht.'

Scherp, hē, Gods Woord.
En nou moet u verschrikkelijk goed oppassen.
Ik waarschuw u.
Dat moet ik doen.
Anders gaat u later tegen mij zeggen: 'Je had me moeten waarschuwen.'
Wat is mijn waarschuwing?
Je moet altijd heel voorzichtig zijn met Gods Woord.
En je moet God niet tegenspreken.
Ga nou niet zeggen: 'Het staat er wel zo, maar zo erg is het nou ook weer niet. De duisternis meer liefhebben dan het licht, als een feit. Absurd.'
Dat zou ik niet zeggen, als ik u was.
Want God waakt over zijn Woord.
En als u God tegenspreekt, dan laat Hij u zien, dat Hij gelijk heeft en u niet.
Dat kan heel erg pijnlijk voor u zijn.
Ik spreek uit ervaring.

Hoe is dus de situatie?
Alles wat God doet, doet Hij in de aorist.
Hij heeft ons lief, Hij roept ons, Hij rechtvaardigt ons ...
Onbepaald.
Verleden, heden en toekomst.

Maar de mens?
De mens doet ook sommige dingen in de onbepaalde tijd.
Maar alleen de verkeerde dingen.
Geen goede dingen.
Goede dingen kan de mens niet.

Wij kunnen God niet eens liefhebben.
Wel in de onvoltooid tegenwoordige tijd, natuurlijk.
Maar de duisternis liefhebben, in de aorist, dat betekent dat *het hart* van de mens zó is.
Zijn karakter, zijn dispositie, zal ik maar zeggen.

Nu zijn er mensen, die hier niet blij van worden.
Ze zeggen dan tegen mij: 'Ik vind het niet zo leuk, wat jij vertelt.
Het is ook gewoon niet waar.'
Mag je zeggen van mij, hoor.
Daar lig ik geen seconde wakker van.
Maar dan zeg ik u nogmaals: 'Dan begeeft u zich op gevaarlijk terrein.'
Wanneer u God tegenspreekt.
In Romeinen 9 staat: "Maar gij, o mens! wie zijt gij, dat gij God zoudt tegenspreken?"
Als God zegt: 'Jij bent niet bekwaam tot enig goed.'
Dan moet u niet zeggen: 'Ja, hoor, ik kan het best.'
Dan ga je onherroepelijk op je snufferd.
Echt waar.

God accepteert niet dat u tegenspreekt.
Hij zegt dan tegen u: 'Ik zeg, dat de mens alleen maar onbepaald kwaad doet. En geen goed.'
En dan zegt u: 'Nee, hoor, dat is niet waar.'
Nou, gegarandeerd, dat Hij u op uw snufferd laat gaan.
Want God laat niet met zich spotten.
God zegt in Romeinen 3: "er is *niemand* die doet wat goed is, zelfs niet één."

Heel veel mensen hebben een totaal verkeerd beeld van zichzelf.
Zij kunnen zich niet voorstellen dat het zó slecht met hen gesteld is.
De Heer zei een keer tegen een aantal godsdienstige leiders:
'Jullie dwalen, omdat jullie de Schriften niet kennen.'
En Hij zei keer op keer: 'Hebben jullie niet gelezen ...?'
Nou, lees maar eens Romeinen 7:18.
"Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont."

Dat is duidelijke taal, toch?

En dan heb je toch nog mensen die zeggen: ‘Nou, dat valt wel mee. ik kan toch wel iets goeds doen?’

Reken maar, dat God je laat zien dat Hij gelijk heeft.

Want er zit echt geen goed in mij.

Als je verstandig bent, dan zeg je tegen God: ‘Heer, U hebt gelijk, er is in mij geen goed.’

Dan luister je naar Hem.

Dan spreek je Hem niet tegen.

Weet je, dát laat ook zien dat Hij in jou aan het werk is.

Ik wil dit punt eigenlijk niet zo benadrukken.

Maar omdat mensen de neiging hebben om eigenwijs te zijn, nog eentje.

1 Johannes 4:10 – ‘Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad ...’

“en toutō estin hē agapē
ouch hoti hēmeis ēgapēsamen ton theon
all hoti autos ēgapēsen hēmas”

Ik zal meteen maar de juiste vertaling geven.

Er staat:

“... en hierin is de liefde
niet (ouch = de absolute ontkenning) dat wij God *liefhebben*
(aorist)
maar dat Hij ons *liefheeft* (aorist) ...”

Zou u nu nog durven zeggen, dat wij God liefhebben in de aorist?

God zegt: ‘Jullie hebben Mij *absoluut niet* lief (in de aorist!).’

Nou, probeer dan nog maar te zeggen: ‘Ik ben het er niet mee eens.’

Wees toch verstandig.

Zeg gewoon tegen God: ‘Heer, U hebt volkómen gelijk.’

Weet u, God laat u er niet mee weggkomen, hoor.

Dat is óók liefde.

Want als u op uzelf vertrouwt, dan komt u bedrogen uit.

Daarom.

Wij gaan naar Paulus.

In Efeziërs 5:25 schrijft hij:

“hoi andres agapate tas gunaikas heautōn
kathōs kai ho christos ēgapēsen tēn ekklēsia”

Gelijk maar weer naar de juiste vertaling, de NBG-vertaling zet je toch alleen maar op het verkeerde been.

U voelt hem misschien al aankomen.

‘oi andres’ is ‘de mannen’

‘tas gunaikas heautōn’ is ‘de eigen vrouwen’

En wat is dan ‘agapate’?

‘Bezig zijn met lief te hebben.’

Onvoltooid tegenwoordige tijd.

En dan Christus.

Moet je horen.

“... zoals ook Christus de ekklesia (de gemeente) LIEFHEEFT
(aorist) ...”

Moet je kijken wat er in de NBG staat.

Daar staat: ‘Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad ...’

Van die vertaling ga je bijna huilen.

Het NBG zegt: ‘evenals Christus zijn gemeente *heeft liefgehad ...*’

Dat is gewoon pure onzin.

‘Heeft liefgehad’: voltooid tijd.

Dan zou Christus de gemeente nú *niet* meer liefhebben.

Vroeger wel.

Maar nu niet meer ...

Maar Christus heeft het karakter van God.

Christus hééft de gemeente lief.

Onbepaald.

Toen.

Nu.

En in de toekomst ook.

Maar wij niet.

Wij moeten reuze ons best doen om onze vrouwen lief te hebben.

In de tegenwoordige tijd ...

Nou, nou, dat is weinig complimenteus voor ons, hoor.

Ja, maar dat zeg *ik* niet.

God zegt het.

Dat liefhebben van onze vrouwen valt nog helemaal niet mee, blijkbaar ...

En daar komt nog iets bij.

Er wordt een balans gemaakt.

Moet u goed luisteren, hè.

Wij maken een balans op.

Wij zeggen (met de NBG-vertaling): 'Wij moeten onze vrouwen liefhebben, zoals Christus de gemeente heeft liefgehad.'

Maar er is helemaal geen balans.

Want Christus heeft op een veel hoger niveau lief, dan de man de vrouw.

Snapt u dat?

De liefde van Christus is *onbepaalde liefde*.

En onze liefde is daar maar een flauw aftrekseltje van.

Onbepaalde liefde kunnen wij helemaal niet opbrengen.

Je ziet heel vaak dat mensen redeneren vanuit een bijbelvertaling.

En dat ze dan hier – in het liefhebben – een balans zien.

En dan gaan ze zichzelf een onmogelijke opgave opleggen.

Daarom is het zo belangrijk om naar Paulus te luisteren.

Paulus maakt een groot verschil tussen Christus en ons.

En terecht.

Zullen we het voorgaande nog even nalopen?

Ik heb gezegd dat de aorist de kenmerken heeft van de verleden tijd, het heden en de toekomstige tijd.

De aorist verandert dus de handeling in een feit.

Omdat het onbepaald is.

Efeziërs 1 – de begenadiging in de Geliefde.

Dat is geen voltooide tijd.

Maar, gelukkig, in het Grieks, is het onbepaalde tijd.

Er is helemaal geen tijd.

Het is tijdloos.

En als je het zo gaat lezen, dan klinkt het veel logischer.

“Waarmee Hij ons *begenadigt* in de Geliefde”.

Heerlijk.

In de pauze hoorde ik een broeder zeggen: ‘Die aorist is echt een volledige verborgenheid.’

Ja, zelfs een continue verborgenheid.

Geen verkeerde opmerking van die broeder.

Is de aorist niet heerlijk?

Dat God ons onbepaald liefheeft.

Er is een gezegde in Amerika: ‘*Right or wrong, it is my country.*’

God zegt tegen u: ‘*Right or wrong, you are my child.*’

Snapt u?

Of u nou verkeerd doet, of goed doet, u bent Zijn kind.

En die garantie heeft u, omdat God u *begenadigt* in de Geliefde.

Niet ‘heeft begenadigd’.

Want als je dan iets verkeerd hebt gedaan, vindt God jou niet leuk meer.

Dan zal Hij zeker tegen je zeggen: ‘Nou ben je niet meer begenadigd, hoor.’

Angstig is dat, angstig.

Als je zegt: ‘Hij heeft mij begenadigd’, dan moet ik heel erg mijn best doen, anders begenadigt Hij mij niet meer.

Nee, hoor.

God zegt: ‘Ik begenadig je in de Geliefde.’

Gisteren, vandaag en morgen!

Kijken we nog even in Efeziërs 1:7-8.

Daar staat een bijzondere uitdrukking.

“kata ton plouton tēs charitos autou hēs *eperisseusen* eis hēmas”

In de NBG-vertaling staat: ‘... naar de rijkdom zijner genade, welke Hij ons overvloedig heeft bewezen ...’

U begrijpt natuurlijk al meteen dat ‘overvloedig bewezen heeft’ een aorist moet zijn: ‘eperisseusen’ ‘overvloedig bewijst’.

‘Overvloedig bewijzen’ heeft in het Grieks eigenlijk de kracht van *verkwisten*.

Letterlijk: “... naar de rijkdom van zijn genade, die Hij *verkwist* tot in ons ...”

Hoort u dat?

God verkwist de rijkdom van zijn genade tot in ons.

Wat is verkwisten?

Als je zegt: ‘Ik heb toch genoeg. Het kan niet op. Verkwisten maar. Hop ...’

God geeft genade als een verkwisting.

Hebt u daar wel eens over nagedacht?

Niet zo pietepouterig.

Niet zo van: ‘Vooruit, hier heb je een beetje genade. En dan geef ik die andere broeder ook een klein beetje genade.’

Nee, God *verkwist* het.

Het gaat met scheppen de deur uit.

Wat zeg ik, wagonladingen ...!

Dus elke dag ben ik weer benieuwd wat voor genade Hij nu weer aan mij gaat verkwisten.

Ja?

Ja, want je kan rustig opstaan en tegen God zeggen: ‘Nou, Heer, verkwisten maar die genade van U. Want dat is uw belofte.’

En dat doet Hij ook.

Hé, ik ben op schema, heerlijk ...

Als ik dan toch wat tijd over heb, wil ik u graag nog een geschiedenis vertellen.

Dat hebt u wel verdiend na al die theorie.

En ik vertel die geschiedenis aan u om Gods hart te laten zien.

Hoe warm Gods hart klopt.
En hoe Hij aoristisch met de mens bezig is.

Die geschiedenis begint met de zonen van Noach.
Sem, Cham en Jafeth.

Wie er het slechtste van afkomt, dat is Cham.
En wie daar weer het slechtste van afkomt, is Kanaän.
Nou ja, het slechtste ...

Want eigenlijk gaat het ook helemaal niet goed met Kush.
De nakomelingen van Kush zijn het Afrikaanse continent
opgegaan.

Nou, daar hoef je niet blij van te worden, hoor.
Want het is er wel mooi.
Maar arm.
En veel geestelijke duisternis.

En dan moet je je voorstellen: ongeveer 4500 jaar later, circa
150 generaties later, ligt er een vrouw in één van die Afrikaanse
landen daar.

In Nigeria, geloof ik, of Zambia, dat weet ik niet meer.
En die vrouw heeft aids.
En iedereen heeft die vrouw opgegeven.
Eerst is ze door de schande heen gegaan, dat ze is uitgespuugd
door de gemeenschap, waar ze voorheen in verbleef.
En nu ligt ze daar op een bed, bijna dood.

En ik wil u in gedachten brengen, dat ieder mens een plaats
heeft in Gods bedoeling.

Dat wil zeggen: u kunt misschien van uzelf denken, dat u
helemaal niet belangrijk bent in Gods plan.

Maar dat maakt ú niet uit, Gód maakt dat uit.

Nou, en wat u minimaal in uw leven doet, tenminste, de
meesten van ons, is uw genen doorgeven.

Ja?

Dus je moet je voorstellen: Cham, één van de zonen van Noach,
die in Genesis 9:25 door zijn vader wordt vervloekt, heeft een
zoon, Kush, die naar het weidse Afrikaanse continent gaat.

En 150 generaties van Kush hebben 's nachts buiten op hun rug
gelegen en naar het immense sterren-firmament gekeken.
Want die kun je heel goed in Afrika zien, die sterrenhemel.
Eén van de voordelen van een ongeciviliseerd gebied.
En zij kwamen tot de conclusie, dat het aantal sterren zo groot
was, dat zij de tel kwijt raakten.
En ze vroegen zich af: 'Waarom leef ik eigenlijk?'
Nou, dat wisten ze natuurlijk niet.
En dan draaiden ze zich om.
Ze gingen hun hut binnen.
En ze gaven hun genen weer door.

Je moet je dus voorstellen: 150 generaties later, ligt daar een
vrouw in Afrika, met al die genen van al die generaties.
Ze heeft aids, ze is opgegeven, ze ligt op sterven.
En niemand wil haar hebben, behalve een kleine, christelijke
missionarispost.
Die mensen daar zeiden: 'We hebben nog een bed voor je. Daar
mag je liggen.'

Nou zit ik bij de televisie, een beetje te zappen.
Zo vaak zit ik niet voor de beeldbuis.
Meestal om een beetje voetbal te kijken.
En het Journaal.
Dat soort dingen.

En dit keer kom ik per ongeluk op de Evangelische Omroep
terecht.
Meestal zap ik dan door.
Maar dit keer niet.
Iets trok mijn aandacht.

Want ik zie, terwijl ik aan het zappen ben, een vrouw uit
Amerika komen.
En die vrouw kan helemaal niks.
Nou, ja, niks ... ze kan in een rolstoel zitten.
Ze is, vanaf haar hals, helemaal verlamd.
Ze heeft wel een knap gezicht.
Dat doet het altijd goed in Amerika, een knap gezicht.

Ik herken haar.
Het is Joni Eareckson Tada.
Een bekende persoonlijkheid in evangelisch-christelijke kringen.

Dat knappe gezicht is het enige wat Joni heeft.
Nee, dat is niet helemaal waar – ze kan heel mooi met haar
mond schilderen.
En ze heeft een man, die haar verzorgt.

Joni is door haar vertrouwen op God een geliefde verschijning.
Ze heeft ook een mooi boek geschreven.
En een LP met geestelijke liederen opgenomen.
Kortom, zij is een ambassadeur van Christus.

Nou, die Joni komt naar Afrika.
Vanwege een KLM-prijs.
Voor het oplossen van een prijsvraag.
En in dat kader gaat ze een bezoekje brengen aan Afrika.
Ze heeft ook een extra rolstoel meegenomen.
Die gaat ze cadeau geven aan iemand, die dat dringend nodig
heeft.

En op een gegeven moment komt Joni in die missionaris-post
terecht.
Gepland of niet gepland, wie zal het zeggen.
Dat werd in die reportage niet vermeld.
En ze brengen Joni bij die stervende vrouw.
Een nakomelinge van Cham.
Van Kush.
150 generaties later.

En die vrouw ligt daar op het bed.
En Joni gaat – in haar rolstoel – bij het bed zitten.
En ik weet niet, of u zich deze situatie voor kunt stellen.
Daarom ga ik proberen het u te schetsen.
Deze vrouw met aids is een van de miljoenen, nee, miljarden
van deze planeet.
En wat is zij helemaal?
Ongeletterd.

Onwetend.
Aids.
Stervend.
Waarschijnlijk te jong.
Van iedereen verlaten.

Ze is van Kush.
Met genen van demonen-verering.
En chromosomen van kippen-ingewanden-zieners.
Maar God ziet niet aan wat voor ogen is.
Want in 1 Samuël 16:7 staat dat God het hart aanziet.
En ik stel me zo voor, dat die vrouw iets begrepen heeft van die missionaris-post.
En dat ze in haar wanhoop tot God geroepen heeft.
Dat ze heeft gezegd: 'God, bestaat u eigenlijk wel?'
En ook: 'Wie ben ik nou helemaal? Houdt u wel van mij?'

Of God van ons houdt ...
Ja, natuurlijk weten wij dat.
Wij hebben Gods Woord.
En sinds vanavond de aorist.
God houdt van ons.
Daar is geen twijfel over mogelijk.
Echt niet.
We weten het zeker, jòh.
Maar die vrouw is de eenzaamste vrouw op de wereld.

Nou moet je die absurde situatie even goed in ogenschouw nemen.
Een beroemde persoonlijkheid, die heel Amerika, wat zeg ik: de hele wereld, afreist, om over haar geloof te spreken, krijgt een prijs, vanwege het winnen van een prijsvraag.
Een KLM-prijs, van alle prijzen, die je in de wereld kunt winnen.
En die beroemde persoonlijkheid gaat, uiteraard met de KLM, vanwege de prijsvraag en natuurlijk ook vanwege de free-publicity voor de luchtvaartmaatschappij, naar Afrika.
En ze komt, *of all places*, in een of ander land in een obscuur plaatsje terecht.

En deze Amerikaanse vrouw wordt, verlamd, maar in al haar stralende, onberispelijke schoonheid, bij een stervende vrouw gebracht.

En wat gebeurt er nou?
Weet je, Joni kan helemaal niks.
Ze kan niet eens tandenpoetsen.
Alleen maar met de mond schilderen.
Joni moet met alles geholpen worden.

En dan pakt een van de begeleiders van Joni haar verlamde rechterarm.
En ze legt Joni's verlamde rechterhand op het hoofd van de vrouw op het bed.
En dan zegent Joni de stervende vrouw.

Als je dat ziet, dat God de moeite neemt, om Joni eerst verlamd te laten raken, door een ondoordachte duik in ondiep water.
Allemaal toestanden.
Zelfmoordneigingen.
Jezelf accepteren.
Beroemd worden.
Prijzen winnen.
Allemaal krankzinnige dingen.
En dat God dan de moeite neemt om die Joni naar die vrouw te sturen.

Want die vrouw heeft God nodig.
En niemand weet dat.
Maar God weet dat wel.
Dus God stuurt Joni, die al twintig jaar, of zoiets, volstrekt hulpeloos is, die niet eens zelf haar armen op kan tillen.
En die Amerikaanse vrouw zegent die Afrikaanse vrouw.

Weet u wanneer die aids-patiënte doodging?
Eén uur nadat Joni haar gezegend had.
Als Joni vertraging had gehad, of even naar de wc had gemoeten, was die vrouw al dood geweest.

Nou zeg ik u, als God zo'n timing hanteert, zo'n gigantische timing, dat het werkelijk *mind-blowing* is, dan laat Hij zijn hart zien aan die stervende vrouw.

Want God ziet niet aan wat voor ogen is.

God ziet het hart aan.

Het hart van die vrouw had geschreeuwd: 'God, bestaat u eigenlijk wel?'

Ja, zegt u, natuurlijk, God bestaat.

Sterren, en dat soort dingen, kan niet anders, God bestaat.

Bestaat God?

Ja, natuurlijk, want er gebeuren allemaal gezegende dingen in mijn leven.

Maar die vrouw, die heeft alleen maar narigheid gehad.

150 generaties afstand van Cham en Kush.

En dan komt er een vrouw van de andere kant van de wereld.

Omdat ze een absurde prijs gewonnen heeft.

En die zegent haar.

Vlak voor ze dood gaat.

Wat een timing ...

God heeft dat tot in de kleinste details geregeld.

En dan zeg ik: 'Zo'n God, heerlijk.'

Heerlijk, heerlijk.

Wij hebben werkelijk een geweldige, fantastische God!

Amen!